

Οἱ εἰς τὰ χωρία, τσιφλίκια, ἀγροκτήματα κλπ., τὰ ἀνήκοντα εἰς ἰσχύοντας καὶ προύχοντας ἐγκατεστημένοι ρωμοὶ ὑπόκεινται ἐπίσης εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀρχιερατικοῦ δοσίου, καὶ δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ δήλωσις, ὅτι ἀνήκουν εἰς τὸ προσωπικὸν ὡς ἡμερομίσθιοι ἐργάται (τέρ ὀγλανλάρ) . . .

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ρηθέντα ἱερωμένον, λέγων. «ἔβγα, ἐμεῖς γινόμεθα σωματοφύλακές σου».

Ἐὰν ὁ μητροπολίτης δὲν ἔχῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν, διὰ νὰ πληρώσῃ τοῖς μετρητοῖς τὴν πρὸς τὴν κυβέρνησιν εἰσφορὰν, καὶ ἀντ' αὐτῆς στείλῃ ἀντικείμενα, ταῦτα δὲν φορολογοῦνται εἰς τὰ τελωνεῖα.

Τὰ διὰ τὴν ἀτομικὴν χρῆσιν τοῦ μητροπολίτου προϊόντα καὶ ὅσα θὰ κομισθῶν εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, ἥτοι μοῦστος, βούτυρον, μέλι, κλπ., δὲν ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν . . .

Τὰ δοσίματα διὰ τὸ πατριαρχεῖον ὁρίζονται εἰς ἓνα φλωρίον κατὰ ἱερέα καὶ εἰς δώδεκα ἄσπρα κατὰ οἰκογένειαν ἐτησίως, ὡς καὶ τὰ δοσίματα τοῦ μητροπολίτου.

Ὅλας τὰς προσόδους τὰς προερχομένας ἐκ γάμων καὶ διαφόρων ἄλλων ἱεροτελεστιῶν, θὰ εἰσπράττῃ ὁ ρηθεὶς ἱερωμένος . . . καὶ οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναμιχθῇ.

Ὅλα τὰ κτήματα τῶν μονῶν, ἐκκλησιῶν, κλπ., ἥτοι ἀμπέλια, κῆποι, τσιφλίκια, μύλοι, βοσκαί, ἀγροί, ἀγιάσματα, καὶ μοναστήρια καὶ ὅλα τὰ ὅμοια βακούφια τὰ ἀνήκοντα εἰς μονάς, ὡς καὶ τὰ ποίμνια, κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθιμον τῶν μητροπολιτῶν Καισαρείας, ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου . . .».

327

1734. Προικοσύμφωνον τῆς 13 Νοεμβρ., ἐν Παροικίᾳ Πάροῦ, ἐν 57, σ. 165.

« . . . ξεκαθαρίζεται, ὅτι, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου μας . . . εἰ δὲ πάλε καὶ τύχη θάνατος εἰς τὸ ἀναμεταξύ τους, χωρὶς κληρονόμους, νὰ στρέφονται καὶ νὰ παραδίνονται τὰ ἄνω ὀνοματισμένα πουργιὰ ἀπὸ ἐκεῖ πού δίνονται, ἤγουν εἰς τοὺς πλέον προθίμους (= ἐγγυτέρους) ἐδικούς . . . ».

328

1734–1744. Ἀπόφασις πΚ. Νεοφύτου Ζ', περὶ λύσεως ζητημάτων κληρονομικοῦ δικαίου, ἐν 70, Α' σ. 241–244.

« . . . ἡ γὰρ κατὰ τῆς διαθήκης ἐναντίωσις . . . παρὰ τοῦ ἀμνημονεύτου κινεῖται, ἡ δὲ μέμφις παρὰ τοῦ ἔλαττον τοῦ φαλκιδίου λαμβάνοντος . . . Ἀσύστατον δὲ πάντῃ καὶ τὸ ζητεῖν ἀχαριστίας αἷτια διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ πρώτου ἐπιτρόπου, τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῶν ἀποκλήρων μόνον οἱ νόμοι προσέταξαν . . . Ἐπίτροπον δὲ τις ζῶν, κατ' ἀρέσκειαν ἰδίαν καὶ τίθησι καὶ ἀποτίθησιν, αἰτίαν ὑπὸ τῶν νόμων οὐκ ἐπερωτώμενος . . . ».

329

1735. Συμφωνία ἀπὸ 27 Ἰουλίου, περὶ τοῦ ρουφετίου τῶν σαπουνάδων Τρικκάλων, ἐν 37, σ. 74–75.

